

Проклетъ билъ човѣкъ буйка ми
 Проклетъ е, майко — казвамъ ти —
 Не щѣ при него да седа,
 Копилето да му бавя
 И краститѣ да му завръщамъ,
 Яли ги свраки и псета! —
 При татка искамъ да ида,
 При татка въ Стара-Планина;
 Татко ми да ме научи
 Какъвто иска занаятъ“.

Зави се майка, замая —
 Камъкъ ѝ падна на сърце;
 Гледа си въ очи Чавдара,
 Въвъ очи черни, голѣми,
 Глади му глава кждрава
 И ридай, клета, та плаче.
 Чавдаръ я плахо изгледа,
 И съ сълзи и той на очи,
 Майка си бърже попита:
 „Кажи ми, мале, що плачешъ?
 Да не сѣ татка хванали,
 Хванали или убили?
 Та ти си, мале, остала
 Сирота гладна и жадна?“ ...

Пригърна майка Чавдара,
 Въ очи го черни цѣлуна,
 Въздъхна, па му продума:

„За тебе плача, Чавдаре,
 За тебе, дете хубаво,
 Хубаво още шарано:
 Ти ми си, синко, едничъкъ,
 Едничъкъ още мъничъкъ,
 А лоши думи хортувашъ; —